

017 LES TISORES

La meva àvia sempre duia a la butxaca unes tisores petites molt esmolades. Durant tota la vida he estat convençuda que aquelles tisores tenien poders. Segons em va explicar, se les comprà de joveneta per anar a cosir al taller de costura de la senyoreta Marina de Sorribes, el millor del poble. A mesura que passaven els anys, entre la meva àvia i les tisores es produïa un fet curiós, les dues envellien en colors diferents però d'alguna manera compensats. Mentre el llom de les tisores s'enfosquia i adquiria un to gris com cansat, el cabell de l'àvia es feia més clar i agafava un to platejat, com de savi.

Ningú, tret d'ella, no podia fer anar les tisores. Amb elles, l'àvia només tallava llaços de seda, cintes i fils molt primets. Jo no perdia detall de com posava els dits amb cura, el polze fins al fons, l'índex no tant. Tallava el llaç amb una precisió de cirurgià. Amb les altres tisores sempre quedava una osca, una deformitat en la línia que pretenia ser recta. Les de l'àvia, t'asseguraven que la línia tindria un rectitud de manual.

A la nit, es treia les tisores de la butxaca del davantal de mig dol i les desava a la caixa de llautó on també desava els botons, les agulles i els rodals de fil. En deurien muntar una de bona els botons i les tisores, ells amb moltes vivències als forats, que havien rodat per abrics i jaquetes. Elles rectes, sense conèixer més butxaques ni haver estat penetrades per altres dits. Al matí, junts a la caixa mig despintada de llautó, se'ls podia veure ben barrejats, encara que les tisores destacaven. Pel poder que posseïen, no en tinc cap dubte.

Al taller de costura de la senyoreta Marina, la meva àvia va anar a aprendre a cosir pel fet de ser dona. Fas el que ets, era la seva filosofia de vida. Mai no va

pensar en dedicar-se a la costura, ni va cosir altra cosa que no fora imprescindible de sargir. Però va anar al taller de costura perquè totes les dones havien d'aprendre a cosir ni que fora un botó. Al taller era obligatori portar les teves tisores i el didal. Estris personal i intransferibles que les cosidores vigilaven com voltors que ningú no els poses el dit a sobre. Recorda em deia l'àvia, mai no has de permetre que ningú posi els dits, ni les idees, en res que consideres teu i important, el didal i les tisores sempre a la vista i les idees, ben amagades per a que no te les canviïn per unes altres.

Només dues vegades va permetre l'àvia que les seves preuades tisores tallessin altra cosa que no fora seda, cintes o fil finet. Una va ser per tallar-me un repèl que m'havia sortit al dit anular. No sé com va aparèixer per allí, perquè no tinc constància d'haver fet res especial per tenir aquella pelleta baldera sobresortint com una petita esquerdada. Em tenia ben amoïnada el repèl que no parava de créixer a base de llepades. Perquè jo me'l llepava amb la intenció que es fongués amb la carn un altre cop. Em dolia pensar que una part de mi s'anava desprenent com si no li importés. A causa del repèl el dit s'inflà i es tenyí d'un to vermell brillant. L'àvia no va veure amb bons ulls aquell canvi en la meva mà i agafà les tisores. Juro que no vaig sentir res quan em tallà el repèl, cap indicatiu de que una part de mi ja no era jo. No vaig notar que la pell ja havia deixat de pertànyer al meu univers, per marxar a la galàxia on van les deixalles personals que ja no són part de ningú. O potser l'àvia la va desar a la caixeta dels records juntament amb flocs de cabell i dents de llet. El cert i segur és que em quedà una línia recta, molt recta al costat de l'ungla, com espantada. Aquest misteri d'haver-me robat un tros de dit davant els ulls i jo no haver estar

conscient de com havia passat, em va acabar de convèncer que les tisores tenien poders.

L'altre cop que va emprar les tisores va ser quan la mort de l'avi. La seva darrera voluntat fou que, abans de ser entaforat a la caixa, l'àvia li arreglés el bigoti. Ella no s'hi va poder negar. Quan va arribar l'hora, ell la va cridar a l'habitació per fer-li complir la promesa. L'àvia em manà que li fes costat per passar el mal tràngol. Tremolava tant que les tisores van perdre l'equilibri i van deixar una bon escaló a la línia gruixuda que dibuixaven els pèls. Les dues ens vam mirar el bigoti i la part del llavi superior posada a la vista. Així no el podem enterrar em va dir l'àvia. I encomanant-se al poder de les tisores, li tornà a retallar el bigoti. Els seus dits no es van moure, van se elles, les tisores, les que van arranjar el desgavell. Ho juro, que l'àvia tenia els ulls tancats. El bigoti va quedar digne d'un mort il·lustre. Una mica primet, això sí, però ben recte. L'avi també li havia demanat que li tallés el fil que el mantenia aferrat a la vida, i que ho fes ràpid que no era home d'acomiadaments llargs. L'àvia em va fer marxar de l'habitació. Al cap d'una estona, va sortir amb les tisores a la mà i l'anima de l'avi al cor. Recorda, em digué l'àvia amb els ulls brillants, fem el que som.

Les tisores les va vendre l'oncle juntament amb la caixa de llautó i els botons. Li van donar una misèria. I jo mai no li ho he perdonat. Molts diumenges vaig a la catedral i remeno per les parades del mercadet per si de cas. Una vegada en vaig veure unes de molt semblants, punxegudes i fosques. Amb el cor que m'anava a mil per hora vaig provar de tallar un tros de paper. Em queda una línia torta i desigual. Aquelles no eren les tisores de l'àvia.

Pseudònim de l'autora BLAI SOL